Dosarul nr. 5r-5133/2025
4-25118000-12-5r-18082025

H O T Ă R Î R E
În numele Legii

26 februarie 2026 mun. Chişinău

Judecătoria Chişinău, sediul Ciocana,
Instanţa compusă din:
Preşedintele şedinţei, judecătorul Dumitru Bosîi
Grefier Dumitriţa Obreja

examinînd în şedinţă judiciară publică, cauza contravenţională în baza contestaţiei depuse de petiţionara Mecicar Inna, împotriva procesului-verbal cu privire la contravenţie seria MAI06 nr. 515139 din 23 iulie 2025, încheiat în privinţa cet. Mecicar Inna, născută la *****, IDNP: *****, în temeiul art. 47^1 alin. (1) din Codul Contravenţional, precum şi împotriva deciziei de sancţionare contravenţională din aceiaşi dată, instanţa de judecată,-

C O N S T A T Ă :

La data de 23 iulie 2025, agentul constatator din cadrul Inspectoratului de Poliţie Botanica, Marcoci Marina, a încheiat procesul-verbal cu privire la contravenţie seria MAI06 nr. 515139, în privinţa cet. Mecicar Inna, în temeiul art. 47^1 alin. (1) din Codul Contravenţional, incriminîndu-i ultimei, comiterea faptei prejudiciabile în următoarele circumstanţe: în perioada lunii 2024, aflîndu-se în mun. Chişinău, *****, urmare a implimentării de către organizaţia criminală „ŞOR” a unui macanism de corupere electorală a primit prin intermediul „Promsvyabank” transferuri în ruble ruseşti, pentru a vota candidature unui anumit candidat electoral cît şi alegerea opţiunii „NU” la referendumului din 2024.

La data de 23 iulie 2025, în baza procesului-verbal cu privire la contravenţie indicat supra, agentul constatator a emis decizia de sancţionare a cet. Mecicar Inna, aplicîndu-i acesteia o sancţiune sub formă de amendă în mărime de 500 unităţi convenţionale, echivalentul sumei de 25 000 lei.

Nefiind de acord cu decizia de sancţionare, la data de 22 august 2025, petenta Mecicar Inna a depus la autoritatea din care face parte agentul constatator o contestaţie, solicitînd anularea procesului-verbal şi a deciziei de

sancţionare emise în privinţa sa pe cazul relatat supra, şi deopotrivă încetarea procesului contravenţional din motivul lipsei faptului contravenţiei.

În motivarea contestaţiei, acesta a menţionat că, nu este de acord cu procesul-verbal cu privire la contravenţie şi decizia de sancţionare contravenţională, din motivul nulităţii procesului contravenţional, dar şi motivul că, nu există fapta contravenţională, argumentele de fapt şi de drept fiind pe larg enunţate în contestaţia depusă.

În şedinţă de judecată, atît agentul constatator cît şi petentul, fiind citaţi legal, nu s-au prezentat, fapt pentru care, în baza art. 455 alin. (2) şi (3) din Codul Contravenţional, instanţa a considerat posibilă examinarea cauzei în lipsa acestora.

Examinînd materialele cauzei în raport cu cadrul legal relevant speţei, instanţa apreciază necesar să admită contestaţia petiţionarului, reieşind din următoarele considerente:

Preliminar instanţa de judecată verifică chestiunea admisibilităţii contestaţiei spre examinare.

Astfel, potrivit art. 448 alin. (1) din Codul Contravenţional, contravenientul, victima sau reprezentantul acestora, procurorul, dacă este parte în cauza contravenţională, în cazul în care nu sînt de acord cu decizia agentului constatator sau în cazul în care aceasta a fost emisă cu încălcarea normelor procesuale stabilite de prezentul cod, sînt în drept să conteste decizia emisă asupra cauzei contravenţionale. Termenul de contestare a deciziei agentului constatator este de 15 zile de la data emiterii acesteia sau, pentru părţile care nu au fost prezente la şedinţa de examinare a cauzei contravenţionale, de la data înmînării copiei de pe decizia respectivă în condiţiile art. 447^{1}alin.(8).

De la bun început instanţa reţine că, de caz, contestaţia deferită spre soluţionare se înscrie în categoria de cauze contravenţionale atribuite spre examinare în competenţa instanţei de judecată, în acord cu dispoziţiile art. 395 alin. (1) pct. 2) din Codul Contravenţional.

Iniţial, instanţa de judecată apreciază, prin prisma art. 448 alin. (1) din Codul Contravenţional, că decizia agentului constatator a fost încheiată la data de 23 iulie 2025, iar contestaţia supusă examinării este depusă de către petenţ la data 12 august 2025, astfel fiind imposibil de a identifica expres data cînd aceasta a luat cunoştinţă cu aceasta, respectiv, în lipsa unor probe contrarii, va considera contestaţia depusă în termen.

În aceeaşi ordine de analiză, instanţa reţine că potrivit art. 448 alin. (8) din Codul Contravenţional, pentru contestaţia depusă împotriva deciziei de

aplicare a sancţiunii contravenţionale se percepe o taxă de timbru în mărimea prevăzută de Legea taxei de stat nr. 213/2023.

La materialele cauzei, se regăseşte confirmarea de achitare a notei de plată seria/nr. ***** din 11 august 2025, prin care se confirmă că, Mecicar Inna a achitat taxa de timbru în sumă de 200.00 lei.

Aşadar, şi la acest capitol instanţa apreciază contestaţia ca fiind admisibilă spre examinare.

Potrivit art. 1 al. (3) al Constituţiei Republicii Moldova, Republica Moldova este un stat de drept, democratic, în care demnitatea omului, drepturile şi libertăţile lui, libera dezvoltare a personalităţii umane, dreptatea şi pluralismul politic reprezintă valori supreme şi sunt garantate.

Conform art. 1 al Convenţiei Europene pentru Drepturile Omului, se obligă Statele Membre să recunoască oricărei persoane aflate sub jurisdicţia lor drepturile şi libertăţile definite în titlul I al Convenţiei. Această obligaţie trebuie respectată de către toate instituţiile statale, de către puterea executivă a statului, însă şi de puterile legislativă şi judecătorească, precum şi de către toate persoanele care acţionează în numele acestor puteri.

Potrivit constatărilor CtEDO în cauza Ozturk vs. Germania (hotărârea din 21.02.1984): „*În dreptul intern al multor state părţi la Convenţie operează distincţia între infracţiune, delicte şi contravenţii. Pe de altă parte, ar fi contrar obiectului şi scopului art. 6, care garantează oricărei persoane dreptul la un proces echitabil, dacă statelor le-ar fi permis să excludă din câmpul de aplicare al art. 6 o întreagă categorie de fapte pe motivul că acestea sunt contravenţii*".

Deopotrivă, CtEDO a concluzionat că, „*distincţia între contravenţii şi infracţiuni, existentă în legislaţia internă, nu poate avea ca efect scoaterea unei categorii de fapte din sfera de incidenţă a art. 6 din Convenţia Europeană a Drepturilor Omului şi a Libertăţilor Fundamentale*" (CEDO). Iar, în speţa *Ziliberberg vs. Moldova*, de CtEDO este menţionat că, la examinarea cauzelor contravenţionale urmează să fie respectate toate exigenţele ce derivă din prevederile art. 6 CEDO.

Potrivit materialelor cauzei, la data de 23 iulie 2025, constatator din cadrul Inspectoratului de Poliţie Botanica, Marcoci Marina, a încheiat procesul-verbal cu privire la contravenţie seria MAI06 nr. 515139, în privinţa cet. Mecicar Inna, în temeiul art. 47^1 alin. (1) din Codul Contravenţional, incriminîndu-i ultimei, comiterea faptei prejudiciabile în următoarele circumstanţe: în perioada lunii 2024, aflîndu-se în mun. Chişinău, *****, urmare a implimentării de către organizaţia criminală „ŞOR" a unui macanism de corupere electorală a primit prin intermediul „Promsvyabank" transferuri

în ruble ruseşti, pentru a vota candidature unui anumit candidat electoral cît şi alegerea opţiunii „NU” la referendumului din 2024.

La data de 23 iulie 2025, în baza procesului-verbal cu privire la contravenţie indicat supra, agentul constatator a emis decizia de sancţionare a cet. Mecicar Inna, aplicîndu-i acestuia o sancţiune sub formă de amendă în mărime de 500 unităţi convenţionale, echivalentul sumei de 25 000 lei.

În context, potrivit art. 7 din Codul Contravenţional, persoana poate fi sancţionată numai pentru contravenţia în a cărei privinţă este dovedită vinovăţia sa, cu respectarea normelor prezentului cod.

În conformitate cu art. 8 alin. (2) din Codul Contravenţional, este supusă răspunderii contravenţionale numai persoana care a săvîrşit cu intenţie sau din imprudenţă o faptă prevăzută de legea contravenţională.

Potrivit art. 10 din Codul Contravenţional, constituie contravenţie fapta – acţiunea sau inacţiunea ilicită, cu un grad de pericol social mai redus decît infracţiunea, săvîrşită cu vinovăţie, care atentează la valorile sociale ocrotite de lege, este prevăzută de prezentul cod şi este pasibilă de sancţiune contravenţională. Fapta prejudiciabilă constituie temeiul real al răspunderii contravenţionale şi se manifestă sub două forme prin intenţie sau din imprudenţă.

În conformitate cu prevederile art. 458 alin. (1) din Codul Contravenţional, examinând cauza contravenţională, instanţa de judecată este obligată să determine: a) caracterul veridic al contravenţiei imputate; b) existenţa cauzelor care înlătură caracterul contravenţional al faptei; c) vinovăţia persoanei în a cărei privinţă a fost pornit procesul contravenţional; d) existenţa circumstanţelor atenuante şi/sau agravante; e) necesitatea sancţionării şi, după caz, caracterul sancţiunii contravenţionale; f) alte aspecte importante pentru soluţionarea justă a cauzei.

În sensul art. 462 alin. (5) din Codul Contravenţional, atunci cînd examinează cauza contravenţională, instanţa de judecată trebuie să pronunţe una din aceste două soluţii: a) încetarea procesului contravenţional; sau b) declararea vinovăţiei persoanei care a comis contravenţia imputată şi, după caz, stabilirea sancţiunii contravenţionale, aplicarea măsurii de siguranţă sau înlăturarea executării sancţiunii.

În vederea determinării existenţei sau inexistenţei faptei contravenţionale, prioritar instanţa de judecată va analiza cuprinsul procesului-verbal cu privire la contravenţie prin raportarea acestuia la celelalte materiale existente la dosar.

Aşadar, potrivit art. 442 alin. (1) din Codul Contravenţional, procesul-verbal cu privire la contravenţie este un act prin care se individualizează fapta

ilicită şi se identifică făptuitorul. Procesul-verbal se încheie de agentul constatator pe baza constatărilor personale şi a probelor acumulate, în prezenţa făptuitorului sau în absenţa lui.

La rîndul său şi art. 440 alin. (1) din Codul Contravenţional prescrie că, constatarea faptei contravenţionale înseamnă activitatea, desfăşurată de agentul constatator, de colectare şi de administrare a probelor privind existenţa contravenţiei, deciziei privind examinarea contravenţiei în temeiul constatării agentului constatator sau procesului-verbal cu privire la contravenţie, de aplicare a sancţiunii contravenţionale sau de trimitere, a dosarului, după caz, funcţionarului abilitat să examineze cauza contravenţională, din cadrul autorităţii din care face parte agentul constatator, în instanţa de judecată sau în alt organ spre soluţionare.

În accepţiunea art. 425 alin. (1) şi (2) din Codul Contravenţional, (1) Probele sînt elemente de fapt, dobîndite în modul stabilit de prezentul cod, care servesc la constatarea existenţei sau inexistenţei contravenţiei, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăţiei şi la cunoaşterea altor circumstanţe importante pentru justa soluţionare a cauzei. (2) În calitate de probe se admit elementele de fapt constatate prin intermediul următoarelor mijloace: procesul-verbal cu privire la contravenţie, procesul-verbal de ridicare a obiectelor şi documentelor, procesul-verbal de percheziţie, procesul-verbal privind cercetarea la faţa locului, procesele-verbale privind alte acţiuni procesuale efectuate în conformitate cu prezentul cod, explicaţiile persoanei în a cărei privinţă a fost pornit proces contravenţional, declaraţiile victimei, ale martorilor, înscrisurile, înregistrările audio sau video, fotografiile, corpurile delicte, obiectele şi documentele ridicate, constatările tehnico-ştiinţifice şi medico-legale, raportul de expertiză. Probele pot fi dobândite, prelucrate, păstrate şi prezentate ca documentaţie pe suport de hârtie sau în formă electronică ori cu convertirea documentaţiei respective într-un format electronic uşor accesibil, inclusiv cu utilizarea semnăturii electronice simple.

În subsidiar, prevederile art. 425 alin. (3) din Codul Contravenţional consacră că, aprecierea probelor se face de persoana competentă să soluţioneze cauza contravenţională, potrivit convingerii sale pe care şi-a format-o cercetând toate probele administrate în raport cu circumstanţele constatate ale cauzei şi călăuzindu-se de lege.

Totodată, legiuitorul a instituit obligaţia încheierii procesului-verbal cu privire la contravenţie fiind obligatorie întrunirea cumulativă a 2 condiţii: a constatărilor personale a agentului constatator şi a probelor acumulate.

La caz, în susţinerea de facto a învinuirii aduse cet. Mecicar Inna în baza normei incriminatorii citate anterior, agentul constatator a administrat cu titlu

de mijloace materiale de probă următoarele înscrisuri: procesul-verbal cu privire la contravenție seria MAI06 nr. 515139 din 23 iulie 2025, în original; raportul șefului SSP IP Botanica, Vasile Tacu în care se indică că, în cursul anului 2024, un grup de persoane ar fi fost implicate în acțiuni de pretindere, acceptare sau primire-personal sau prin intermediai – de bunuri, servicii, privilegii sau alte avantaje de orice natură ce nu li se cuvin, pentru sine sau pentru alte persoane, în scopul exercitării unor drepturi electorale în contextul scrutinului electoral și al Referendumului republican constituțional din toamna anului 2024; încheierea și mandatul Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana nr. ***** din 01.04.2025, prin care se autorizează folosirea datelor obținute în urma măsurilor speciale de investigații din cauza penală nr. *****în cauza contravențională RAP01 *****; încheierea și mandatul Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana nr. ***** din 01.04.2025, prin care se autorizează folosirea datelor obținute în urma măsurilor speciale de investigații din cauza penală nr. *****în cauza contravențională RAP01 *****; ordonanța Procuraturii Anticorupție privind autorizarea măsurii speciale de investigații din 19.11.2024; ordonanța Procuraturii Anticorupție de apreciere a pertinenței din 11.12.2024; încheierea și mandatul Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana din 22.10.2024 de autorizare a măsurii speciale de investigații; ordonanța Procuraturii Anticorupție din 08.11.2024 de apreciere a pertinenței măsurilor speciale de investigații; ordonanța Procuraturii Anticorupție din 22.10.2024 de efectuare a măsurii speciale de investigații.

Petiționara nu a fost de acord cu învinuirea adusă prin actul administrativ prenotat și decizia de sancționare, astfel că, a exercitat dreptul la contestație în ordinea stabilită de art.448 alin.(1) din Codul Contravențional.

Așadar, cu referire la legalitatea procesului-verbal cu privire la contravenție seria MAI06 nr. 515139 din 23 iulie 2025, instanța evidențiază că, acesta a fost întocmit în corespundere cu criteriile de formă prevăzute de art. 443 din Codul Contravențional, iar careva situații care ar determina nulitatea *absolută* a acestuia (în acord cu prevederile art. 445 din Codul Contravențional), instanța nu a identificat.

În subsidiar, instanța va examina temeinicia acuzațiilor reținute de agentul constatator în sarcina petiționarului prin decizia de sancționare și procesul-verbal cu privire la contravenție, contestate în speță.

În acest sens instanța învederează că, art. 47^1 alin.(1) din Codul Contravențional incriminează: Pretinderea, acceptarea sau primirea, personal sau prin mijlocitor, de către un alegător a bunurilor, serviciilor, privilegiilor sau avantajelor sub orice formă, care nu i se cuvin, pentru sine sau pentru o

altă persoană, sau acceptarea promisiunii ori a ofertei acestora, în scopul exercitării sau al neexercitării unor drepturi electorale în cadrul alegerilor, inclusiv al alegerilor regionale, dacă fapta nu constituie infracţiune, care se sancţionează cu amendă de la 500 la 750 de unităţi convenţionale.

Respectiva normă incriminatorie a fost reglementată de legiuitorul naţional prin *Legea nr.230 din 31.07.24, MO355-357/15.08.24 art.559; în vigoare din 15.08.24.*

Analiza probatoriului administrat la caz în coroborare cu învinuirea formulată lui Mecicar Inna, determină instanţa să conchidă asupra necesităţii încetării procesului contravenţional pe motivul lipsei faptului contravenţiei. Or, condiţia complementară obligatorie pentru încheierea procesului-verbal cu privire la contravenţie, în speţă nu a fost justificată de către agentul statului, astfel lipsind careva probe ce ar confirma învinuirea incriminată cet. Mecicar Inna.

În dezvoltarea raţionamentului anterior invocat, instanţa porneşte de la faptul că, potrivit jurisprudenţei CtEDO, în materie penală, o informare precisă şi completă cu privire la acuzaţiile aduse unui inculpat şi, prin urmare, cu privire la încadrarea juridică pe care instanţa ar putea să o reţină împotriva acestuia, este o condiţie esenţială a echităţii procedurii [*Pélissier şi Sassi împotriva Franţei (MC), pct. 52; Sejdovic împotriva Italiei (MC), pct. 90*].

Cu transpunere la caz, deşi aparent rubrica nr.6 din procesul-verbal expune fabula potrivit căreia: *„în perioada lunii 2024, aflîndu-se în mun. Chişinău, *****, urmare a implimentării de către organizaţia criminală „ŞOR" a unui macanism de corupere electorală a primit prin intermediul „Promsvyabank" transferuri în ruble ruseşti, pentru a vota candidature unui anumit candidat electoral cît şi alegerea opţiunii „NU" la referendumului din 2024",* - însă, nici descrierea pretinsei acţiuni ilicite, nici înscrisurile administrate la dosarul contravenţional nu permit identificarea acţiunilor/ inacţiunilor **concrete** prin care se pretinde că, s-a manifestat **modalitatea normativă** de exteriorizare a laturii obiective a contravenţiei de corupere electorală pasivă - **acceptarea mijloacelor financiare**. Or, descrierea faptei contravenţionale incriminate trebuia să se identifice cu claritate şi precizie conţinutul activităţilor, acţiunilor, fie inacţiunilor pretins ilicite, împrejurările în care acestea au avut loc *(subiecţi implicaţi, spaţiu, timp, mijloace de comitere)*, care au generat răspunderea contravenţională a cet. Mecicar Inna potrivit normei de incriminare de la art. 47^1 alin. (1) din Codul Contravenţional.

Concomitent instanţa observă că, la materialele cauzei contravenţionale nu sunt prezente mijloace de probă necesare şi nici suficiente demonstrării

învinuirii formulate în procesul-verbal cu privire la contravenție. Or, în ceea ce privește copiile ordonanțelor procurorului adoptate într-o altă cauză penală, prin care au fost dispuse și autorizate efectuarea mai multor măsuri speciale de investigații, ***în niciuna dintre ele nu este vizată nemijlocit contravenienta/petiționara Mecicar Inna*** (nefiind examinată și nici demonstrată legătura acelei cauze penale cu persoana contravenientei, se încalcă principiul caracterului personal al răspunderii contravenționale)*, acestea constituind în fapt niște acte procesuale care certifică procedura dobîndirii, administrării acelor măsuri speciale. Însă,* ***rezultatul măsurilor speciale de investigații nu a fost nici prezentat la materialele dosarului contravențional****, și subsecvent nici corelat cu învinuirea adusă pe caz lui Mecicar Inna.*

De asemenea, încheierile judecătorilor de instrucție prin care s-a dispus autorizarea utilizării datelor obținute în urma măsurilor speciale de investigație, de rînd cu ordonanțele procurorului, toate adoptate în cauza penală nr. *****, **nu reprezintă mijloace de probă**, ci sunt acte procesuale de dispoziție prin s-au dispus și s-au autorizat măsuri speciale de investigație și acțiuni de urmărire penală.

Respectivele acte procesuale doar certifică modalitatea de desfășurare a investigațiilor și garantarea respectării procedurilor legale, dar <u>nu constituie probe, deoarece nemijlocit ele nu conțin în mod direct fapte, declarații sau elemente de probă efective</u> care să susțină acuzațiile aduse pe caz lui *Mecicar Inna*.

În acest sens, în pofida faptului că aceste acte sunt importante pentru cadrul procesual al cercetării și investigării, ele nu sunt mijloace de probă conform dispozițiilor art. 93 alin. (2) din Codul de Procedură Penală, și nici în sensul instituit de art. 425 alin. (2) din Codul Contravențional, care reglementează explicit mijloacele de probă admisibile în procedura penală, și respectiv cea contravențională. De asemenea, ele nu pot influența direct soluționarea fondului cauzei, întrucât nu furnizează elemente factuale suficiente pentru a stabili vinovăția contravenientei.

Dimpotrivă, rezultatele acestor autorizări puteau să constituie mijloc de probă (a se vedea art. 425 alin. (2) din Codul Contravențional), dar în speță nu au fost administrate atare înscrisuri *(proces-verbal de consemnare a rezultatelor măsurilor speciale de investigații, după caz purtătorii de informații, rapoarte de conținut, etc.)*.

Aprecierea instanței derivă expres din prevederile art. 136 alin. (1) din Codul de Procedură Penală, care stipulează că, după finalizarea efectuării măsurii speciale de investigații și constatarea lipsei necesității prelungirii

efectuării acesteia sau, în caz de necesitate, pe parcursul realizării ei, *ofițerul de investigații desemnat pentru efectuarea acesteia întocmește un proces-verbal privind consemnarea rezultatelor efectuării măsurii speciale de investigații.*

La caz, finalitatea acelor măsuri speciale de investigaţii, nu este stabilită din înscrisurile administrate la materialele cauzei contravenţionale. Prin urmare, nu poate fi apreciată nici pertinenţa, relevanţa şi utilitatea ordonanţelor şi încheierilor cercetate supra, în raport cu obiectul cercetării în cauza contravenţională de referinţă.

Totodată instanţa observă că, utilizarea actelor procesuale şi rezultatelor măsurilor speciale de investigații au fost autorizate prin încheierile emise de Judecătoria Chișinău, sediul Ciocana, la 01.04.2025, şi prevăzute pentru utilizare pentru cauza contravenţională RAP01 *****, nu și pe cauza contravenţională cu seria MAI06 nr. 515139 din 23 iulie 2025, care fost intentată de către agentul constatator al IP Botanica al DP mun. Chișinău, Marcoci Marina.

Or, aşa cum garanţiile procesuale instituite unui proces penal sunt valabile şi pentru procedurile contravenţionale, instanţa reţine că din accepţiunea art. 24 alin. (2) din Codul de Procedură Penală, ***i*nstanţa judecătorească nu este organ de urmărire penală**, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării şi nu exprimă alte interese decît interesele legii.

Prin urmare, instanţa de judecată nu este în postura de a deduce elemente ale învinuirii care nu au fost nici formulate, nici probate de către organul de drept competent în acest sens.

Pe fundalul omisiunilor stabilite, instanţa relevă că potrivit practicii CtEDO, carenţele autorităţilor nu pot fi imputabile reclamanţilor şi nu trebuie să-i pună într-o situaţie defavorabilă (*a se vedea HCC nr.12 din 14.05.2015*). Tot în opinia CtEDO, **omisiunile sau erorile autorităţilor trebuie să servească în beneficiul acuzatului.** Cu alte cuvinte, riscul oricărei erori comise de organul de urmărire penală, sau chiar de o instanţă, urmează să fie suportat de către stat, iar corectarea acesteia nu trebuie să fie pusă în sarcina persoanei (*HCC nr.12 din 14.05.2015, parag.76*), cu excepţiile prevăzute de lege.

Din analiza coroborată a materialelor cauzei, instanţa nu identifică niciun element factual cert privind pretinsa acţiune a lui Mecicar Inna de *acceptare* a mijloacelor financiare în scop electoral.

În subsidiar instanţa notează că, art. 375 din Codul Contravenţional, defineşte pe îndelete principiul prezumţiei de nevinovăţie, potrivit căruia: (1) Persoana acuzată de săvîrşirea unei contravenţii se consideră nevinovată atîta

timp cît vinovăţia sa nu este dovedită în modul prevăzut de prezentul cod. (2) Nimeni nu este obligat să dovedească nevinovăţia sa. (3) Concluziile despre vinovăţia persoanei în săvîrşirea contravenţiei nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate în condiţiile prezentului cod se interpretează în favoarea persoanei în a cărei privinţă a fost pornit proces contravenţional.

Pertinentă este şi jurisprudenţa CtEDO. Astfel, în cauza *Telfner versus Austria*, CtEDO a statuat ca o condamnare în lipsa probelor convingătoare de vinovăţie constituie o încălcare a art.6 §2 din CEDO. Iar în cauza *Anghel versus România*, CtEDO a accentuat că sarcina probei îi revine acuzării şi îndoiala profită acuzatul.

În lumina jurisprudenţei Curţii Europene a Drepturilor Omului, instanţa reţine că acesta este un principiu complementar prezumţiei de nevinovăţie. Înfăptuirea justiţiei cere ca judecătorii să nu se întemeieze, în hotărâîrile pe care le pronunţă, pe probabilităţi, ci pe certitudini dobîndite pe bază de probe decisive, complete, sigure, în măsură să reflecte realitatea obiectivă.

Din aceste considerente, instanţa de judecată ajunge la concluzia că, acuzaţia adusă lui Mecicar Inna de comitere a contravenţiei prevăzute de art. 47^1 alin. (1) din Codul contravenţional, nu şi-a găsit confirmare în şedinţa de judecată.

În conformitate cu prevederile art. 461 din Codul Contravenţional, în cazul în care, pe parcursul judecării cauzei, se constată vreunul din temeiurile prevăzute la art. 441 instanţa încetează procesul contravenţional.

Conform art. 441 alin. (1) lit. a) din Codul Contravenţional, procesul contravenţional nu poate fi pornit, iar dacă a fost pornit, nu poate fi efectuat şi va fi încetat în cazurile în care: nu există faptul contravenţiei.

Respectînd principiul contradictorialităţii procesului contravenţional şi limitele judecării cauzei, cercetînd şi apreciind probele prezentate în şedinţa de judecată din punct de vedere al pertinenţei, concludenţii, utilităţii şi veridicităţii, iar toate în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, conform propriei convingeri, formate în urma examinării probelor în ansamblu, sub toate aspectele şi în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege, instanţa de judecată concluzionează că, în şedinţa de judecată *nu a fost dovedit că, Mecicar Inna ar fi comis fapta contravenţională specificată la art. 47^1 alin. (1) din Codul Contravenţional,* din care considerente, cu referire la dispoziţia art. 461 coroborată cu cea a art. 441 alin. (1) lit. a) din Codul Contravenţional, contestaţia urmează a fi admisă, iar procesul contravenţional respectiv necesită a fi încetat pe motiv că nu există faptul contravenţiei.

Conducîndu-se de prevederile art. art. 448, 458, 460-462 din Codul Contravenţional, instanţa de judecată,-

H O T Ă R Ă Ş T E:

Se admite contestaţia înaintată de petiţionara Mecicar Inna, împotriva procesului-verbal cu privire la contravenţie seria MAI06 nr. 515139 din 23 iulie 2025, încheiat în privinţa cet. Mecicar Inna, născută la *****, IDNP: *****, în temeiul art. 47^1 alin. (1) din Codul Contravenţional, precum şi împotriva deciziei de sancţionare contravenţională din aceiaşi dată.

Se încetează procesul contravenţional pornit în privinţa cet. Mecicar Inna, în temeiul art. 47^1 alin. (1) din Codul Contravenţional, din motiv că, nu există faptul contravenţiei.

Se declară nulă decizia agentului constatator Marcoci Marina, seria MAI06 nr. 515139 din 23 iulie 2025, de aplicare a sancţiunii contravenţionale lui Mecicar Inna, sub formă de amendă în mărime de 500 (cinci sute) unităţi convenţionale, în baza art. 47^1 alin. (1) din Codul Contravenţional.

Hotărîrea poate fi atacată cu recurs, la Curtea de Apel Centru, în termen de 15 zile, prin intermediul Judecătoriei Chişinău, sediul Buiucani.

Peşedintele şedinţei,
Judecătorul **Dumitru BOSÎI**